

S MENING

rer samvær eller ikke, er løsningen, noe myndighetene har sett. I et høringsnotat (Barne- og familiedepartementet sept. 96) presenteres to modellalternativer:

Etter første alternativ skal den bidragspliktige med samværsavtale få redusert sine bidragsforpliktelser med 1/60 for hver dag med samvær ut over seks dager pr. mnd. og med 1/30 for hver dags samvær ut over ni dager pr. mnd. Dette blir imidlertid smått, for en bidragspliktig for et barn som har vanlig samvær (åtte dager pr. mnd.) og 210 000 kr. i årsinntekt vil da spare 70 kroner måneden!

Det andre alternativet bygger på at kostnader netto henholdsvis 1944 (2994 hvis heltidstilsyn) eller 2774 kroner pr. mnd. å forsørge et barn henholdsvis under og over 10 år, et beløp som skal fordeles etter partenes inntektsforhold. Far som tjener ca. 150 000 eller 500 000, betale ca. 1900 pr. mnd. For så vidt gjelder konsekvensene av samvær at den bidragspliktige skal få faste fradrag på 50 eller 70 kroner (barn under/over 10 år) for hver eneste dag man har samvær, dvs. 400–560 kroner måneden «spart».

Ingen av alternativene vurderer de ekstrakostnader unnlatelsen innebærer for den som må kjøpe seg fri fra alenemorsfengselet ved å leie barnevakt. Et slikt pliktbrudd burde forøvrig etter alminnelig erstatningsrettslige prinsipper lede til økonomisk kompensasjon.

I tilfelle samvær gjennomføres, har man videre ikke sett på den bidragspliktiges ekstrakostnader til reise, bolig, leker samt utgifter knyttet til helgeaktiviteter. Som oppmuntring til å ta samværsplikten alvorlig representerer også det andre alternativet en utilstrekkelig økonomisk forskjellsbehandling.

Den formelle konstruksjonen rundt en sagsforlaget er psykiologisk utformet. Ut fra et ønske om at samværsutøvelsen skal være normalen, burde reglene inneholdt et element av straff i seg overfor den som krenket samværsplikten.

Det første alternativet er så radikalt at det antagelig vil få problemer med å bli vedtatt. I så fall har lovgiver klart å fortsette den barne- og kvinnefiendtlige tåkevandringen som har preget samværsrettsproblematikken til nå.

Hernes/egenandel

Var det bare en aprilspøk?

Av stortingsrepresentant
Annelise Høegh,
sosialpolitisk talskvinne (h)

Den 1. april 1996 proklamerte Gudmund Hernes med fynd og klem at «hvis legen ikke holder sin timeavtale, bør pasienten slippe å betale sin egenandel». Det var ett av de svært få konkrete forslagene Hernes kom med etter hundre dager i tenkeboksen, og det fikk alminnelig tilslutning. Det andre konkrete forslaget var en oppfordring til å spise frukt for å holde doktoren borte.

Nå er det snart gått ett år siden den gang, og hva har skjedd med dette gode forslaget? Var det bare en aprilspøk? I budsjettproposisjonen som kom før jul, sto det at «departementet vil vurdere en forskriftsendring». For å hjelpe helseministeren på vei vedtok da Stortinget *enstemmig* at pasientene skal ha rett til å få tilbake egenandelen hvis de har ventet mer enn en time ved offentlig poliklinikk.

Helseminister Hernes svarte følgende i Stortingets spontanspørretime onsdag 12.3.: «Vi er i ferd med å utforme en regel som gir adgang til at pasienter som har ventet så lenge, slipper egenandel. Men vi ser også på motstykket til dette, nemlig at pasienter som ikke møter til avtaler, vil få en tilsvarende forpliktelse til å betale en egenandel dersom de uten gyldig grunn ikke møter».

Hernes er handlingslammet. Han lanserer store reformer med fikse navn, uten at det kommer noe innhold i dem. Jeg konstaterer at helseministeren snart ett år etter at denne glitrende idéen ble lansert, ennå ikke har greid å gjennomføre den.

Til oppklaring for helseministeren kan det nevnes at de fleste sykehus allerede i dag praktiserer en regel der pasienter som ikke møter til avtalt tid, likevel må betale egenandelen. Så hva nøler Hernes med?

Afhp - Lørdag 22. mars 1997

Oppr. Lita
Lentzen
UPD/Meyer.

UD 24.3.

KORT SAGT

Tiden Norsk Forlag og krigsveteraner

Tiden Norsk Forlag har i brev til høyesterettsadvokat Johan Hjørt gitt uttrykk for at forlaget vil ta konsekvensen av at det er fremsatt rettsstridige ærekrenkelser i Egil Ulateigs bok «Med rett til å drepe», men bare dersom oppreisningsansvaret er fastslått ved rettskraftig dom.

Samarbeidsrådet for krigsveteranforeninger har valgt å plukke ut ca. 15 av de grovt feilaktige påstandene i Ulateigs liste over likvidasjoner, fordi dette vil være praktisk håndterlig i forhold til den rettssak som uvegerlig vil komme dersom forlaget ikke signaliserer vilje til retrett. Men samarbeidsrådet presiserer at dette selvsagt ikke betyr at resten av listen er korrekt; tvert imot viser en kvalifisert gjennomgåelse at kun et sted mellom 50 og 60 av Ulateigs 136 likvidasjoner ble utført av motstandsbevegelsen. Heller ikke betyr det at de utplukkede sakene er uttømmende i forhold til teksten som sådan. Det er like grovt feilaktige påstander i alle kapitler, påpekt i et utall av bokanmeldelser og avisinnlegg over hele landet. Boken flommer i det hele tatt over av lett dokumenterbare feil. Derfor er vår utplukking gjort ut fra hensiktsmessighet og håndterlighet med tanke på rettsapparatet.

De utplukkede sakene vil der som Tiden Norsk Forlag holder fast på sine steile linje, bli fremmet for retten, enten med de fornærmede eller deres pårørende som saksøkere, eller ved at samarbeidsrådet gis fullmakt til å opptre på vegne av disse. I alle disse sakene foreligger det lett tilgjengelig dokumentasjon, både i krigsarkiver og i den alminnelige krigslitteratur, med et spenn fra doktoravhandlinger til deltagerberetninger. Dessuten vil vitner innkalles for å underbygge dokumentasjonen.

FINN RAMSØY,
formann i Samarbeidsrådet
for krigsveteranforeninger

Minoisk skrift i Mali

I et intervju med Aftenposten 4.3. ga jeg en bekreftelse på at det i den vestafrikanske staten Mali er funnet